

Orgaan van de Ned. Commissie voor de Geitenfokkerij.

Abonnementsprijs per jaar. . . f 0.60
 franco per post „ 0.75
 Buitenland „ 1.—
 stukken in te zenden voor den 10en,
 Advertentiën voor den 13en.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
 te ULFT (Geld).

Prijzen der Advertentiën:
 Van 1—6 regels f 0.50
 Elke regel meer „ 0.08
 Bij Abonnement aanzienlijk Rabat.

Toggenburger geiten.

Wij vinden hieromtrent in het boek „De Nederlandsche Geitenteelt” van Jacq. Timmermans het volgende:

N. JULMY geeft de volgende beschrijving er van: Dit ras behoort thuis in het Toggenburger dal, waaraan het ook zijn naam ontleent. Het is over het geheele kanton St. Gallen verspreid, maar vooral in het Toggenburger dal, in de omgeving van Alt-St. Johann en in Oberrheinthal bij Buchs. Men heeft vaak gemeend, dat haar kleur gelijk was aan die der gemzen of wit met kleine, zwarte vlekken, maar meestal bruin met witte vlekken. Men heeft haar dikwijls horens toegedicht. Maar zij is kenmerkend gekleurd en draagt nooit horens. Haar kleur is lichtbruin; twee grijsachtige strepen loopen langs den kop. Voorhoofd en neusgedeelte zijn lichtbruin; het uiteinde van den neus is grijs. Het inwendige en de randen van de ooren zijn met grijsachtige haren bezet. Aan de beenen zijn de zijdeachtige haren tot aan de knie en het spronggewricht licht grijs. De binnenkant van de dij is eveneens grijsachtig en niet wit, zooals dikwijls wordt beweerd. Aan beide zijden van den staartwortel bemerkt men twee grijze vlekken; de staart heeft grijze randen. De hoeven zijn lichtgeel. Een kenmerk van de Toggenburgers zijn de knopvormige aanhangels aan den onderkant van den hals, in den regel van boven met grijze haren bezet. Deze komen bij de andere rassen niet zoo regelmatig voor.

Het lichaam is overal met korte, fijne haren bezet, behalve op den rug en op de dijen, waar de haren halflang zijn. Bij den bok zijn ze langer en vallen langs de schouders af. De baard is bij den bok sterk ontwikkeld, bij de geit in veel mindere mate. De lange rugharen zijn op 't eind van den staltijd donkerbruin, bij weidegang op de Alpen zeer licht.

De Toggenburgers zijn van middelbare grootte. De schofthoogte bedraagt 0.70 tot 0.78 M. Zij zijn over het algemeen lichter dan de Saanen-geiten. Beide rassen bezitten bijna gelijken lichaamsbouw, de kop is langer dan bij de reekleurige en zwarthalsgeiten, maar het voorhoofd en de bek zijn breed, de ooren van onder wat zwaar.

De Toggenburgers hebben regelmatige vormen, een rechten rug, een goed ontwikkeld kruis, goed gewelfde ribben, naar verhouding lange beenen, die goed staan. De uier is ook goed ontwikkeld, met regelmatige tepels.

Het Toggenburgerras schijnt uit een kruising te zijn ontstaan, van geiten uit het St. Galler-Oberland (reekleurige) met de witte geiten van Appenzel of Saanen.

Wat het temperament en de opbrengst betreft, kan hetzelfde gezegd worden als van de Saanen-geiten.

Dr. HEINE zegt van de Toggenburgers, wat JULMY er van beweert.

Dr. ZÜRN schrijft: „Eindelijk is nog de Toggenburgergeit door hare soberheid en goed betaald maken van het voer, zoowel als melkproductie buitengewoon geacht en voor stalhouding voortreffelijk geeigend. Deze geit is gehoord zoowel als ongehoord, soms wit, reekleurig, donker en dikwijls ook wit gevlekt.”

JOSEPH CREPIN schrijft JULMY ook na.

De Geit en hare verzorging, 15 maart 1916.